

Jus Canonicum Practice Explicatum

Seu Decisiones Casuum Ad Singulos Decretalium Gegorii Papæ IX. Titulos,
& ad Consuetum Referendi Modum accommodatæ

Complectens dimidiam Decretalium Partem, videlicet nonaginta duos
Titulos, nimirum usque ad Titulum XX. Libri de Feudis exclusivè

Pichler, Vitus

Ingolstadii, 1728

Quæst. I. An ipsius hæredes teneantur solvere alimenta Coadjutori, priùs
non soluta?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62305](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62305)

QUÆRITUR I.

An Gundisavus justè petierit ab hæredibus Coadjutori
menta sibi solvi pro tempore suæ Coadjutoria?

EXcipiunt hæredes I. & opponunt receptam consuetudinem, vi cuius Coadjutores Canonicorum reside-
re, servire in Choro, & alia munia obire pro suis Coadjutis absque aliqua alimentorum contributione tenentur. Id quod maximè procedit II. quando Coadjutor consecutus est spem vel potius jus succedendi in Canonicatu, per quod sufficiens fit remuneratio servitorum & residentia. Unde & Jus Sacrum in c. 1. b. t. omnes omnino fructus attribuit Coadjuto, nullos Coadjutori; ibidem enim Coadjuto præberi jubet, quæcunque ei, si sanus esset, poterant ministrari. cuius rei bona redditur ratio IV. quòd afflicto non fit addenda afflicto. c. 5. eod. quod fieret, si æger quibusdam fructibus sibi subtractis alere Coadjutorem deberet. Præsertim si V. pro duobus sustentandis non sufficiant reditus, aliàs Coadjuto obvenientes, ut hinc videtur contigisse; cum Adelbertus, utpote nobilis sanguine, longè ampliores reditus pro sua sustentatione exigere potuerit, quàm plebejus, & si non omnes insumpsit, fuerint fructus parsimoniales, qui per se debentur hæredibus consanguineis. Juris autem est, quòd, ubi reditus non sufficiunt pro alendo utroque, præferendus sit Beneficiatus Coadjutus, qui habet titulum, jus, & possessionem

Beneficii, Coadjutori, qui nactus
bet ministerium. Text. & DD.
c. 3. b. t. cum Abb. ibid. n. 6.

At contrarium sentire nos debet
non solum Jura manifesta in c. 3. ibi
& de Facultatibus Ecclesie, ad susten-
tationem suam, congruam recipiat
tionem, Coadjutor, & in c. 1. n. 6.
in 6. ibi: Coadjutores hujusmodi de
ventibus Prælatorum, in quorum
muntur auxilium, sumptus recipientes
deratos. Concordat Trid. sess. 24.
6. de Ref. volens partem fructuum
jutoribus pro sufficienti victu assignari.

Sed etiam SS. Litteræ illis verò in
25. Non alligabis os bovi trahenti
nimirum laborantibus non detur
alimenta, ut est communis inter-
tatio cum Cornel. à Lapide. nec
Cor. 9. ubi ait Apostolus: qui
suis stipendiis unquam? Ex quibus
mune axioma profluxit: qui
servit, de altari vivere debet. Trid.
gl. & DD. in c. cum secundum
lum de Præb. Atque sic docent
muniter Auctores etiam de Coadju-
re perpetuo, seu cum spe vel
successionis dato, vel assumptum.

Exceptiones opposita non
tur attendi: non allegata Coadjutoria
quia solum procedit; ubi ita
Coadjutorem & Coadjutum præ-
ter est conventum, qua com-
seclusa contrarium ubique præ-

non Jus successione, quia istud non acquiritur à Coadjutore in compensationem servitorum, quæ præstat Coadjutore, sed à Pontifice prorsus liberaliter conferitur salva interim mercede; quæ debetur pro sustentatione residentis & in Choro servientis Coadjutoris loco Coadjuti: non c. 1. cit. quia, licet ibi omnes fructus adjudicentur Coadjutore limitate, per hoc tamen non liberatur Coadjutus ab onere præbendi alimentum ex dictis fructibus sibi residuis suo Coadjutore, quod alia Jura & ratio manifesta ipsi injungunt; possunt enim hæc duo simul stare: non Ratio, quia afflictio non reputari debet, si Coadjutus, qui nihil servitorum præstat Ecclesie, de superfluis redditibus, qui omnes ipsi cedunt, alere debeat Coadjutorem, qui ejus labores & o-

nus portat, dignus utique alimentis propterea; in c. 5. cit. est sermo de illa afflictione, quæ consistit in privatione Beneficii; hanc Jura noluerunt addi vel irrogari afflictio, seu agrotanti Clerico; sed potius voluerunt ei succurri per Coadjutorem, à Coadjutore, si patiantur redditus beneficiales, alendum: non denique *Defectus reddituum* pro sustentando utroque non sufficientium; quia constat, eos abundantes fuisse ad alendum tam Coadjutorem quam Coadjutum. Cum igitur onus alendi Coadjutorem incubuerit Coadjutore, & iste in vivis illum non aluerit, hoc onus translatum est in hæredes; utpote qui, sicut in omnia jura, ita & in obligationes defuncti successerunt.

QUÆRITUR II.

An Gundisalvus rectè petierit à dictis Hæredibus, ut suppleri curent Missas, in quibus per duos annos deficit Adelbertus?

Non obstante, quòd hæredes Gundisalvo objiciant, hanc rem ad ipsum nihil pertinere, ac prout actionem ipsi non competere; ac insuper præsumi posse ac debere, quòd Adelbertus per tertium legi fecerit Missas suo Canonicali annexas; & demum licet omisisset gemina sacra singulis hebdomadis dicenda, nullam tamen hæredibus incumbere obligationem ea supplendi; cum nec ipse Adelbertus, si convalesceret, ad ea supplenda obligatus extitisset; eò quòd nec Ecclesia,

nec Fundatores censeantur tam rigidè obligare Beneficiarios, ut, si ob morbi impedimentum implere non possint obligationem suam, postea id, quòd præstare non poterant, compensent sub poena amittendi fructus & stipendia; cum nec Domini sæculares, paulò moderatiores, soleant suos famulos privare stipendiis, si ob morbum præstare servitia non potuerint, nec alios, qui præstarent, sibi substituerint. Sic etiam Canonici, licet per integrum annum, vel per plures